

KRUŽÍTKO

Byla jsem ještě docela malá, když jsem nahlédla, že ušlechtilé fráze hovořící o penězích jako o vcelku nízké životní hodnotě se tragicky rozcházejí s praxí. Zejména věty *Peníze nejsou všechno, hlavní je zdraví* a *Některé věci za peníze nekoupíš* otřásly mou vírou v hlásané pravdy v okamžiku, kdy jsem ztratila kružítko. Tehdy jsem přišla na to, že penězi může pohrdat hlavně ten, kdo je má. Protože jsou v životě chvíle, kdy peníze mohou člověku pomoci z bryndy, a je velice smutné, když takový potřebný jedinec shledá, že právě pomáhají někomu jinému a jeho nechaly na holičkách.

Nuže, ztratila jsem kružítko. Bála jsem se doma přiznat, protože zmíněný předmět mi byl zakoupen teprve nedávno, a tak jsem si k vypracování domácího úkolu půjčila kružítko od Šinkorové. Snad jsem byla v té době obdařena mimořádnou vlohou ztrácet kružítko v jakémkoli množství, poněvadž jsem vzápětí pohřešila i toto. Šinkorová byla nepříjemně doštěrná a vymáhala vrácení školní pomůcky, jako by v životě neslyšela, že majetek štěstí nepři-

náší. Ze dne na den jsem se dostala do vážných existenčních starostí.

Chlácholila jsem svou věřitelku výmluvami „Jsem to ale Kuba, nechala jsem je ležet na botníku“ nebo „Dnes to nešlo, tatínek vedle něj zrovna usnul“, a když mi vlezlá spolužačka vnucovala doprovod ze školy domů, zmínila jsem se o tetě, která si k nám přijela vyléčit skvrnitý tyfus.

Nové kružítko stálo čtyřicet korun, a já smutně přemítala, že momentálně platí spíše *Zdraví není všechno, hlavní jsou peníze*, míníc, že projednou by nebylo tak špatné mít angínu a dvě dvacetikoruny místo jedné. Vyráběla jsem tedy kružnice pomocí obkreslovaných mincí a skleniček a chřadla.

Pak jako *deus ex machina* přijel místo tyfem prolezlé tety zdravý strýc a podstrčil mi, jak bylo jeho chvalným zvykem, spásnou dvacku, nemaje tušení, že ji nepoužiji na nákup pamlsků, nýbrž na splacení čestného dluhu, což mě osvobodí od povinnosti prohnat si hlavu kulí.

Tenkrát jsem se přiklonila k názoru, že ke štěstí netřeba mamonu velkého, nýbrž jen tak akorát, aby člověk nemusel šedivět i ve spánku.

A tak dnes nemám ani auto, ani vilu s bazénem, ani dvoupodlažní byt, a moje letovisko zove se chalupa a patří mi z ní jen třetina. Přesto se cítím naprosto šťastná díky tomu, že jsem svoje *akorát* dokázala sladit se svými potřebami. Protože ono to potměšilé *akorát* je velice relativní.

Kdo nenajde, co se financí týče, správnou rovnováhu mezi abstraktními tužbami a reálným *akorátem*, zakysne, zatrpkne a ztrudnomyslní.

Zato já mám pocit, že jsem život přeprala. Kde jsou ty časy, kdy jsem neměla na kružítko? Deset bych si jich mohla koupit, kdyby to muselo být. Ale co bych, prosím vás, dělala s kružítky? Když potřebuju udělat kolečko, obejdu park.

O SKROMNOSTI

Skromnost bývala zdobná vlastnost, která se už nenosí. V dnešní době totiž nepředstavuje okrasu charakteru, nýbrž zátěž. Zcela nepozorovaně se změnila z blyštivého klenotu v trestancův rezavý okov. Vždyť jak byste se chtěli ucházet o zaměstnání spoutáni řetězem skromnosti? Myslíte, že byste uspěli s odpovědí: „Řidičský průkaz mám, ale řidič jsem nevalný. Přejel jsem sousedovi psa, porazil listonoše a zaparkovat mohu jen na liduprázdném náměstí.“

Právě tak je nevhodné zredukovat odpověď na otázku: „Co byste navrhoval pro zlepšení práce našeho oddělení?“ na rozpačité koktání: „Jémine, to já bych... kdepak já, vašnosti, od toho jsou tu jiní... Vždyť jsem jen nezaměstnaný průmyslovák!“

Sami vidíte, že takhle by to tedy nešlo. Dnešek si žádá sebedůvěry a неотřesitelné odvahy. Všechny novodobé příručky nás nabádají, abychom nepřiznávali své nedostatky a mezery ve vzdělání. Kdo zná dvacet anglických slov, domluví se. Kdo padesát, mluví, a měl-li někdo prababičku v penzionátu *U Anglických panen*,

jest polovičním Angličanem. Jestliže si v životě nesáhl na počítač, do rána odkryje všechna jeho tajemství. Zajisté, určitě, spolehněte se. Návrh na reorganizaci oddělení je téměř hotov. Dokončení posledních kosmetických úprav zabránila jen častá tenisová utkání s Jirkou a Vaškem. Pardon, s pány Bartoškou a Klausem. Ano, nastoupit může hned, jak se vrátí z poločky z Tater. A finanční požadavky? Ale pánové, o penězích se mezi džentlmeny nemluví. Aspoň o těch malých ne, že? Chachacha!

Jo, takhle se na to musí. Odvážnému štěstí přeje. Na skromného se vykašle. Odložte tudíž skromnost a odějte se pláštěm odvahy vyšíváním drzostí! Je kouzelný a přenesse vás na místa vysněná.

No, jak se mi tenhle fejton povedl? Že moc ne? Nu, přátelé, vidím, že budeme musít přikročit k přísnějšímu výběru čtenářů. Napište nám svoje kritické připomínky. Tři nejnespokojenější vyhrávají. Kniha jim bude odebrána bez nároku na náhradu.